

Wat nou: traditie!

ISBN 9789000402007
ISBN 9789000402014 (e-book)
NUR 283

© 2026 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.jacquesvriens.nl
www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Jacques Vriens
Omslagontwerp: Caren Limpens
Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

‘Mam, mag ik echt niet thuisblijven?’ had ik nog gevraagd. Mijn moeder liet bijna de pan met soep vallen waarmee ze uit de keuken kwam en riep verontwaardigd: ‘Doe niet zo raar, Ties! Je weet toch dat het traditie is.’

‘Hè mam, wat nou traditie! Dat is iets voor oude mensen. Het komt iedere keer terug en het is keisaai.’

Met een knal belandde de pan op tafel, maar voor mam kon antwoorden, bromde mijn vader: ‘Niet zeuren, je gaat zo met-een gewoon mee.’

‘En oma weet niet eens meer hoe ik heet,’ probeerde ik nog. ‘Ties,’ antwoordde mam met een diepe zucht, ‘natuurlijk is oma de laatste jaren niet meer... hoe zal ik het zeggen... de oma van vroeger. Maar ze kan nog wel genieten van ons familie-weekendje.’

Ik gaf het nog niet op. ‘En van tante Engeliën moeten we weer vroeg uit bed voor de traditionele ochtendwandeling.’ Ik sprak het woord ‘traditionele’ uit alsof ik poep in mijn mond had. ‘Toe nou, Ties, het is toch juist heerlijk om ’s morgens vroeg op pad te gaan? Volop vogels en nog geen mens te bekennen.’

Mijn vader deed er nog een schepje bovenop, terwijl hij de soep op onze borden schepte: ‘Je moeder heeft helemaal gelijk. En je tante heet trouwens Ánsjeliën en geen Engeliën.’

Ik zag een twinkeling in zijn ogen.

Nog niet zo lang geleden vertrouwde hij me toe dat zijn zus eigenlijk gewoon 'Anja' heette, maar als puber had ze haar naam veranderd in 'Ansjelien'. 'Allemaal aanstellerij,' zei hij er nog bij. Ik deed nog een laatste wanhopige poging: 'Mam, pap, als ik nou beloof dat ik alles opruim, afwas, netjes houd, stofzuig en schoonmaak...'

'Ties, nu is het écht klaar!' riep mam. 'We laten een kind van bijna dertien niet alleen thuis. En zit niet zo met je ellebogen op tafel.'

Mijn vader probeerde, zoals gewoonlijk, de grote vredestitcher te spelen: 'Wie weet kun je wel thuisblijven als je een paar jaartjes ouder bent.'

'Dat zien we dan wel weer,' antwoordde mam.

Pap knipoogde naar mij en ineens dacht ik: zou hij soms ook geen zin hebben? Hoeveelste keer zou dit nu zijn? Ik was zeven of acht toen we voor het eerst in de meivakantie door tante Engelen naar een vakantiehuis werden gelokt.

Zou mijn vader al die tijd al hebben gedaan of hij het leuk vindt? En heeft hij dat nooit hardop durven zeggen, bang voor ruzie? Want zo is hij wel.

Zwijgend lepelden we onze soep.

Toen begon mijn kleine zusje Renske te zeuren: 'Ik wil geen soe-hoep.' Af en toe kan ze flink mekkeren en noem ik haar 'Drenske'.

Renske moest toch een hapje proberen en spuugde dat meteen weer uit.

Kortom: Ties en Drenske Slotboom deden er alles aan om het gezellig te houden aan tafel.

Pap paaide Drenske met het toetje. 'Als je drie lepeltjes soep neemt, krijg je straks een ijsje.' En tegen mij: 'We zitten vlak bij een mooi natuurgebied en je neef Pim komt ook.'

Dat was een kleine troost. Pim zit al in de vierde, scheldt mij uit voor brugkuiken en wil altijd zijn zin krijgen. Maar verder is hij aardig en vaak erg grappig. Enige nadeel: zijn zus Malou. Zij en ik zijn even oud en de grootste hobby van mijn nichtje is pesten.

En nu zit ik achter in de auto en zijn we al anderhalf uur op weg naar de traditie: in de meivakantie van vrijdag tot zondagmiddag ergens in een vakantiehuis logeren met de hele familie.

Renske is tegen mijn schouder aan in slaap gevallen. Ik durf me nauwelijks te bewegen.

'Waar is die stomme Klaproos nou toch!' moppert mijn vader. Nu weet ik het zeker: pap heeft er ook geen zin in. Het komt bijna nooit voor dat hij zo chagrijnig is.

'Zachtjes Fred,' waarschuwt mam, 'voor Renske.'

'Ik rijd al een halfuur rond door dit park met huizen, huizen, huizen, maar geen Klaproos te bekennen.'

'Kijk eens op de plattegrond,' stel ik voor.

'Dat doe ik al de hele tijd,' antwoordt mam geïrriteerd.

'En de navigatie?'

'Die werkt hier niet.'

Renske wordt wakker en begint te huilen.

O nee, heb ik zo mijn best gedaan om het zonnetje in de wagen te zijn en nu heeft de hele familie een pestbui.

'Geef haar je telefoon,' stel ik voor. Het is de vaste truc om Drenske stil te krijgen: filmpjes kijken.

'Dat kan niet, dat weet je toch.'

Shit, dat is waar ook. Tante Engelen heeft dit jaar voor het eerst bevolen dat alle telefoons thuis moeten blijven, 'omdat het dan veel gezelliger is'.

Voor ons vertrek moest ik de mijne inleveren en verdween het ding in de keukenla, samen met die van mijn ouders.

Pap had er trouwens net zo veel moeite mee als ik. 'Hoe moet dat dan als er iets mis is met oma?'

'Ansjelien heeft wel een mobiel,' antwoordde mam, 'voor het geval dat.'

Natuurlijk, dacht ik, Engeliën wel.

Ik verdenk mijn vader ervan dat hij zijn telefoon toch stiekem bij zich heeft.

Renske begint harder en harder te huilen.

Ik probeer haar te troosten door rare bekken te trekken, maar dat maakt het alleen maar erger. Drenske zet haar sirene aan.

'Renske, ophouden,' beveelt mijn moeder.

Het helpt niks, daarom stop ik mijn vingers in mijn oren, want mijn zusje klinkt nu hoog en schel. Ik heb wel eens een filmpje gezien dat iemand een glas kan laten barsten met een heel hoge stem. Laatst heb ik het bij Renske geprobeerd, toen ze weer eens zo tekeerging. Het werkte niet. Nou ja, een beetje. Mijn zusje sloeg het glas uit mijn handen en het viel op de grond. Het was nog heel, maar er zat wel een flinke barst in. Dat was gelukt.

'Daar!' roept mam opgelucht en ze wijst naar een bordje naast de weg. 'De Rozenlaan, daar is vast ook ons huis.'

Iedereen is opgelucht en zelfs Renske wordt er stil van.

Pap draait een brede laan in met aan beide kanten grote vakantiewoningen. Ze lijken allemaal op elkaar: wit, schuine daken met rode pannen, kleine raampjes met bloemetjesgordijnen, een dakkapel en een grasveldje eromheen. Ik krijg er een Efteling-gevoel van, héél veel Efteling.

'Dat ziet er gelukkig goed uit,' zegt pap tevreden. Ik weet precies wat hij bedoelt. Engeliën regelt altijd de huisjes (zoals ze

alles regelt). Dat van vorig jaar was erg klein en we konden er, volgens pap, 'onze kont niet keren'.

Mam leest hardop de namen voor van de huizen die we passeren: 'Klimroos, Duinroos, Hondсроos, Heggenroos, Bergroos... ja... Klaproos!'

Het is het laatste huis en het klopt wat pap zei: het ligt bij een natuurgebied, want vlak achter het huis zie ik een groot heideveld en daarachter een bos. Mooi, denk ik, daar kunnen Pim en ik af en toe naartoe ontsnappen. Net als vorig jaar: toen zaten we in de duinen, vlak bij het strand. Midden in de nacht zijn we het huis uit geslopen en gaan pootjebaden in de zee.

Renske is ook blij, klapt in haar handen en kirt: 'De Klaproos, de Klaproos!' Daar worden we allemaal blij van.

Pap draait de parkeerplaats op naast het huis. Als we uitstappen, knalt de deur open en komt tante Engeliën naar buiten gestormd. Ze heeft haar bekende fladderjurk aan.

'Ha, daar zijn jullie,' juicht ze, 'wat gezellig, welkom, welkom! De anderen zijn er al. Eerst zou Malou niet meekomen, omdat ze een beetje ziek was. Gelukkig is ze er toch bij.'

Mam omhelst Engeliën. Pap en Renske geven haar een zoen en ik krijg van mijn tante zo'n kleffe natte.

'Kom binnen allemaal. Wat gezellig, maar we doen weer gauw de deur op slot, want oma is al een keer weggelopen.'

Tante Engelen danst voor ons uit naar de huiskamer, terwijl ze roept: 'Kijk eens wie er zijn!' Renske huppelt erachteraan, maar wij laten eerst onze bagage neerploffen in de grote hal.

Wie als laatste aankomt, heeft pech, want de rest van de familie heeft zich dan al 'geïnstalleerd': de beste kamers ingepikt, de kapstok volgehangen met jassen, dassen en mutsen en eronder een berg schoenen en laarzen gedropt.

Ik herken de kistjes van Pim. Die moet hij altijd uitdoen van zijn ouders omdat hij, zodra hij de kans krijgt, zijn grote poten op een bank of stoel kwakt.

Als we de huiskamer binnen stappen, roept mijn vader overdreven enthousiast: 'Hallo, lieve familie!'

'Ha, die Fredje!' antwoordt oom Wouter. Hij zit samen met tante Ida aan een grote tafel met een glas bier in zijn hand. Wouter is de broer van mijn vader. Terwijl pap en zijn zus Engelen de slanke dennen van de familie zijn, is oom Wouter de stevige eik. Mijn vader zegt wel eens: 'Mijn broer is een grote mond met een heel klein hartje.'

Tante Ida staat op, geeft ons alle vier een knuffel en zegt welgemeend: 'Wat gezellig dat jullie er zijn!' Ik heb twee tantes: de bazige Anselien en de lieve Ida.

'Hoi!' begroet Pim ons vanaf de bank. Hij heeft zich een van de twee riante banken toegeëigend en houdt een *Donald Duck*

omhoog, terwijl hij roept: 'Hier gevonden! Ja, brugkuiken, het wordt een weekendje behelpen. Telefoons ten strengste verboden!' Er volgt een overdreven knipoog en ik weet bijna zeker dat hij er eentje bij zich heeft.

Tante Engelen ziet het ook (want die ziet alles) en waarschuwt: 'Pim, afspraak is afspraak!'

'Het is jóúw afspraak, Anselien,' protesteert Pim.

Van achter de tafel roept oom Wouter: 'Effe dimmetje, Pimmetje, want we houden het gezellig. Dat hadden we afgesproken.'

'Ja, pa,' antwoordt Pim gelaten.

'Zo is het,' zegt Engelen en ze gaat met gespreide armen en een stralend gezicht midden in de grote kamer staan. 'Het lijkt hier wel een balzaal, vinden jullie niet?'

'Vanavond disco in zaal Anselien,' grapt oom Wouter. 'Maar niet heus, want ik denk dat ik er vroeg in lig.' En hij rekt zich eens lekker uit.

Dat snappen we, want hij werkt als nachtportier in een hotel. Van tien uur 's avonds tot zes uur 's morgens. 'Lekker rustig,' zegt hij vaak, want hij hoeft niet zoveel te doen. Af en toe een gast helpen of mensen die laat zijn, binnen laten.

Daarom is een familieweekend een uitdaging voor oom Wouter. Hij houdt ook helemaal niet van drukte om zich heen, maar hij doet nu toch zijn best om de gezellige oom van de familie te spelen.

Mijn vader kijkt tevreden de balzaal rond en ik hoor hem denken: hier kun je tenminste wél je kont keren.

De kamer staat best vol, maar toch is er volop ruimte tussen alle meubels: twee brede banken, drie grote fauteuils, een lange tafel en een kast zo groot als een kasteel. Aan een van de wanden hangt een groot flatscreen: kunnen we in elk geval voetbal kijken.

De enige die ik mis, is mijn nicht Malou.

‘Ze is boven,’ zegt tante Ansjelien, ‘want de slaapkamers zijn al ingedeeld.’

Dat zal wel, denk ik.

‘Hierbeneden zijn twee kamers. Eentje voor oma, dan hoeft ze de trap niet op. En een kamer voor Ida en Wouter. De rest slaapt boven. Daar zijn nog drie mooie kamers. De grootste is voor Karin en Fred met een kinderbedje voor Renske.’

Tante Ida geeft haar een complimentje: ‘Dat heb je weer goed geregeld.’

‘En ik heb weer een heel leuk programma samengesteld.’

Pim kijkt me aan alsof hij elk moment moet overgeven.

‘Wat gaan we doen?’ vraag ik.

‘Natuurlijk de ochtendwandeling, dat is traditie.’

‘Leuk,’ zeggen mijn moeder en tante Ida tegelijk, want zij zijn de natuurfreaks van de familie.

‘Altijd fijn, zo’n vroege ochtendwandeling,’ roept mijn vader.

Oom Wouter bromt: ‘Als het per se moet.’

‘Ansjelien?’ vraagt Pim, ‘wat gaan we nog meer doen?’

‘We gaan naar een museum en speciaal voor jullie naar een dierentuin.’

‘Yes!’ roep ik.

Vorig jaar kwamen Pim, Malou en ik in opstand omdat we alleen maar saaie uitstapjes hadden: een botenmuseum en tuinenpark. Vooral Malou slaagde er toen in om de hele dag chagrijnig te kijken.

Tante Ansjelien trok zich er niets van aan, maar dit jaar stuurde ze ons een appje met de vraag: ‘Wat zouden jullie leuk vinden?’ Malou en ik kozen voor een dierentuin. Pim wilde karten, maar tante Ansjelien reageerde onmiddellijk met: ‘Dat vind ik veel te eng.’

Nu kijkt Pim mij vragend aan. Hij verwacht vast dat ik ook

walg van dit programma. Nou ja, dat museum is voor de oudjes, maar die dierentuin vind ik prima. ‘Leuk,’ zeg ik.

Pim rolt even met zijn ogen en verdwijnt weer in zijn *Donald Duck*. Hier krijg ik nog gezeur over.

‘Waar is oma eigenlijk?’ vraagt mijn vader.

Tante Ida wijst naar de leunstoel die met de rug naar ons toe staat. ‘Daar, zo fijn dat ze er ook bij is. Ze kijkt naar de eekhoorntjes.’

Ik loop naar mijn oma.

Ze zit diep weggedoken in de fauteuil. Ze heeft haar lange grijze jas nog aan en draagt een ouderwets dameshoedje. Mijn oma is niet zo klein, maar omdat ze in een bakbeest van een stoel zit, wordt ze er bijna in opgeslokt.

Haar mond hangt een beetje open en ze maakt zachte snurkluidjes.

Engelien fluistert geërgerd: ‘Ze weigert gewoon om die jas uit te doen. Ze zegt steeds dat ze Frans moet zoeken.’

‘Frans?’ vraag ik.

‘Je opa.’

O ja natuurlijk, zo heet de opa die ik maar heel kort heb gekend. Ik was bijna drie toen hij doodging. Ik kan me alleen herinneren dat ik op zijn dikke buik mocht trommelen. En als ik bij hem op schoot zat en hij grappige liedjes zong, vond ik dat fijn. Ik was volgens mijn vader nogal een bange peuter, maar op schoot bij opa Frans voelde ik me altijd veilig.

‘Hoi oma,’ zeg ik zacht.

Ze is meteen klaarwakker, kijkt mij van onder haar hoedje indringend aan met haar helderblauwe ogen en vraagt pinnig:

‘Van wie ben jij d’r eentje?’

‘Van Fred en Karin, oma.’

‘Wie?’